

Szymon Orzechowski

Mirocice, gm. Nowa Słupia, woj.
kieleckie. Stanowisko 6

Informator Archeologiczny : badania 20, 98-99

1986

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

znalezionych w tym wykopie 170 fragmentów ceramiki ręcznie leplonej. Natomiast 10 fragmentów ceramiki "siwej" znajdowało się tylko w chacie.

Oprócz tego w zbadanej części chaty 5 odkryto oślekę, 2 duże gładziki i fragment bleguna żarna obrotowego. Być może jest to część żarna, z którego pochodził fragment leżaka, odkryty w pobliżu. Nad resztkami odkrytego w chacie paleniska skupiały się bryłki surowej gliny.

Poza chatą odkryto kilka jam nieokreślonego charakteru. W jednej z nich znaleziono 1 fragment ceramiki ręcznie leplonej.

Po ostatnich badaniach trzeba zmienić chronologię osady i datować ją ogólnie na schyłek fazy B i fazę C okresu rzymskiego.

Badania będą kontynuowane.

MASŁOMĘCZ, gm. Hrubieszów
woj. zamojskie
Stanowisko 15

Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej
w Lublinie
Katedra Archeologii

Badania prowadzili dr Andrzej Kokowski i mgr Urszula Kurzątkowska. Finansował WOAK w Zamościu. Słodny sezon badań. Cementarzysko brytualne z młodszego okresu rzymskiego i wczesnego okresu wędrowek ludów. Grupa masłomecka.

Wykopy o łącznej powierzchni 243 m² zlokalizowane zostały po wschodniej i zachodniej stronie dotychczas zbadanej partii stanowiska. Na odsłoniętej powierzchni zarejestrowano dalsze 34 groby. Łączna liczba dotychczas odkrytych grobów wynosi 149, a rozpoznana powierzchnia nekropolii 904, 5 m².

Wśród zbadanych obecnie obiektów 3 uznano za ciałopalne, 6 za symboliczne, a pozostałe zawierały różne formy pochówków szkieletowych. Kompletne szkielety znaleziono w 12 obiektach, z czego 7 należało do niemowląt i dzieci. W grupie tej jeden pochówek znajdował się w porządku nieanatomicznym. Wyposażenie grobowe towarzyszyło jedynie 7 szkieletom. W 11 grobach wystąpiły pochówki cząstkowe, w tym jeden dziecka. Jedynie dwa z tych grobów nie posiadały wyposażenia. W 5-ciu stwierdzono obecność spalonych kości, przy czym w trzech przypadkach występowały one w całym wypełnisku jamy grobowej, a jedynie w dwóch zostały wkopane w strop grobu. W przypadku jednego grobu wydaje się, że szczątki zostały złożone w skrzyni drewnianej. W grobie nr 138 wkopane pozostałości ciałopalenia należały najpewniej do znajdującego się w sągu cząstkowego szkieletu w układzie nieanatomicznym. Obiekty 130 i 131 to groby symboliczne.

W grób nr 132 wkopano szczątki prawdopodobnie śwint, złożone w porządku anatomicznym. Grób szkieletowy nr 129 wyposażony był między innymi w klucz w kształcie kotwicy; ze szczątkami ciałopalnymi wkopanymi w grób nr 127 znaleziono wisior wykonany z dużej brązowej monety, najpewniej Filipa Araba. W obiekcie nr 133 znaleziono 118 przedmiotów: dwa naczynia, w tym jedno wykonane na kole, cztery przęśliki, dwie prążkowane rurki brązowe, dwie zapinki, igła i "zatyčka do przędzy", trzy kołki z nanizanymi na każdym mintaturami trzech kluczy, brązowe kołko z czterema uszkami, lusterko z brązu, brązowy dzwoneczek z żelaznym sercem, grzebień z poroża, a ponadto elementy nastyjnika: osiem wisiorów wiaderkowatych z brązu i cztery z żelaza, sześć zawieszek z brązu, czternaście wisiorów osiemkowatych i trzy paciorki z bursztynu, jeden paciorek z kości oraz paciorki szklane. Wśród tych ostatnich na uwagę zasługują siedem mozaikowych, dwa milleforti, pięć wielobarwnych i jeden z metalową wkładką. Zapewne kolia zawieszona była na dwóch masywnych kołkach ze spłotem osiemkowym. Przy pasie znaleziono duży szklany paciorek wielobarwny i wisior wykonany z połowid przęślika /7/ bursztynowego.

Stwierdzono występowanie na prawdopodobnym obrzeżu cementarzyska, nie związanych z grobami, zabytków: zapinek, sprzączek i paciorków. Mogą one być świadectwem nielichwytnej do tej pory formy grobów lub mogły być deponowane tutaj celowo. Wszystkie dotychczasowe tego typu znaleziska można odnieść do późnej fazy młodszego okresu rzymskiego i wczesnej fazy okresu wędrowek ludów.

Materiały znajdują się w Katedrze Archeologii UMCS.

Badania będą kontynuowane.

MIKULIN, gm. Tyszowce
woj. zamojskie
Stanowisko 8

patrz
neolit

MIROCICE, gm. Nowa Słupia
woj. kieleckie
Stanowisko 6

Wojewódzk. Ośrodek
Archeologiczno-Konserwatorski
w Kielcach

Badania prowadził mgr Szymon Orzechowski. Finansował WOAK w Kielcach. Pierwszy sezon badań. Osada kultury przeworskiej z okresu późnorzymskiego.

Stanowisko położone jest na krawędzi niskiej terasy prawego brzegu rzeki Pokrzywianki zasłajającej zlewisko rzeki Kamiennej, w odległości ok. 2,5 km na północ od Pasma Łysogórskiego.

W trakcie badań powierzchniowych prowadzonych w 1986 r. natrafiono tutaj na liczne fragmenty ceramiki osadniczej z okresu późnorzymskiego. Badania wykopaliskowe miały na celu określenie zasięgu osady, co zostało częściowo zrealizowane przez uchwycenie jej zachodniej peryferii, jak też zebranie danych, które pozwoliłyby uściślić chronologię i charakter stanowiska.

Przebadano obszar 80 m² rejestrując 9 obiektów będących płytkimi jamami zasobowymi i dołkami postropowymi. W bardzo zniszczonej warstwie kulturowej występowała typowa ceramika ręcznie lepiąca i częściowo obtaczana z młodziej fazy późnego okresu wpływów rzymskich. W stropowej partii obiektu nr 4 stwierdzono ponadto obecność ceramiki wykonanej na kole typu "ceramiki siwej".

Na uwagę zasługuje także interesujący fragment wylewu naczynia zasobowego typu "Krausengefässe" nawiązujący do analogicznych form używanych na Śląsku.

Wśród zabytków wydzielonych wymienić należy brązową monetę Marka Aureliusza, jak też mały nożyk żelazny o bardzo krótkim jednostronnym ostrzu.

Lokalizacja osady na peryferiach rejonu łysogórskiego w kontekście setek znajdujących się tutaj stanowisk dymarskich, jak też wystąpienie w warstwie kulturowej tużla techniki dymarskiej i grapi pochodzących ze wstępnej obróbki łupek żelaznych sugeruje związek badanego stanowiska z osadniczym zapleczem świętokrzyskiego okręgu dymarskiego.

Planowany jest kolejny sezon badań wykopaliskowych.

Materiały i dokumentacja znajdują się w WOAK w Kielcach.

NADKOLE, gm. Lochów
woj. śledzkie
Stanowisko 1

Państwowe Muzeum Archeologiczne
w Warszawie

Badania prowadził mgr Jacek Andrzejowski przy współudziale mgr Anny Bittner-Wróblewskiej. Finansowało PMA. Czwarty sezon badań. Cmentarzysko kultury wielbarskiej z okresu późnorzymskiego.

Kontynuowano badania z lat 1977-1980. Przebadano ok. 140 m² w zachodniej strefie cmentarzyska, osiągając zapewne skraj zasięgu zwartego występowania pochówków. Odkryto 8 jamowych grobów ciałopalnych, bardzo ubogo wyposażonych. Jedynie w przypadku dwóch zespołów możliwe jest bliższe oznaczenie chronologii. W grobie 41 znaleziono m.in. brązową sprzączkę D-kształtną z trójkątną skuwką oraz rogowy grzebień trójwarstwowy z niskim, półkolistym uchwytem co pozwala datować zespół na stadium C1b. Grob 44 zawierał m.in. żelazną zapinkę z podwiniętą nóżką, typu zbliżonego do A. 182, z łukowatym kabiłkiem, długą, niską nóżką i krótką sprężynką na osi zakończonej guzkiem - typ ten datować można na początek fazy C2. Na powierzchni cmentarzyska stwierdzono nieliczne fragmenty ceramiki, w tym także kultury lużyckiej.

Materiały złożono w PMA.

Przewiduje się kontynuację badań w celu całkowitego przebadania zachowanej części nekropoli.

NADOLE, gm. Gniewino
woj. gdańskie
Stanowisko 5

patrz
wczesne średniowiecze

NIECHMIROW-MALA WIEŚ, gm. Burzenin-Konopnica
woj. sieradzkie
Stanowisko 1/74-75/

patrz
epoka brązu

OBELIN, gm. Maciejowice
woj. śledzkie
Stanowisko 5

Państwowe Muzeum Archeologiczne
w Warszawie

Badania prowadziła dr Katarzyna Gzarnecka przy współudziale mgr mgr. Jacka Andrzejowskiego i Zbigniewa Nowakowskiego. Finansowało PMA. Pierwszy sezon badań. Cmentarzysko kultury przeworskiej z młodszego okresu przedrzymskiego i wczesnego okresu wpływów rzymskich.

Stanowisko odkryto podczas badań powierzchniowych w 1985 r. Między innymi znaleziono wówczas mlecz jednosieczny.